

<i>preek</i>	3 april 2022
<i>serie</i>	Alles komt goed?!
<i>thema</i>	Je verzet opgeven
<i>tekst</i>	Lucas 20:13
liturgie:	Liedboek 289 (Heer, het licht van uw liefde schittert)
<i>gesproken votum, groet, amen</i>	
<i>gebed</i>	
<i>kindermoment</i>	kinderlied (Zimmer: Altijd blij, https://www.youtube.com/watch?v=B7nYOtYHJS0)
<i>preek deel 1</i>	
<i>lezen Lucas 20:9-19</i>	
<i>preek deel 2</i>	DNP Psalm 118:1,2,6,7 (Laat iedereen Gods goedheid prijzen; vers 1 en vers 7 met tegenstem)
<i>Gods nieuwe wet (volgens Kolossenzen 3:12-17)</i>	
<i>geloofsbelijdenis = (collecte)</i>	Liedboek 632 (Dit is de dag die de Heer heeft gemaakt en gegeven)
<i>gebed</i>	Opwekking 734 (God, ik adem om van U te zingen; PvN 145)
<i>zegen en gesproken amen</i>	

kindermoment

Ik ben niet altijd blij. Als ik mijn hoofd stoot, ben ik niet blij. Als ergens oorlog is, ben ik niet blij. Als ik ziek ben, ben ik niet blij. En jullie?

Wat doe je als je niet blij bent? Huilen! Misschien ook wel fijn bij je moeder op schoot! En hoe zouden grote mensen dat doen? Die mogen ook huilen! Ze mogen erover praten met God in de hemel. En God zegt: 'Ik wil je helpen! Ook als je verdrietig bent, ben Ik er voor jou!' Dat is zo bijzonder! Dan kun je toch blij zijn!

preek deel 1

Neem eens iemand in gedachten voor wie je heel veel respect hebt.

Hij of zij is een goeie christen: ijverig, trouw aan God, veel bezig met de Bijbel, weet er veel van ..., een echte geestelijke leider, iemand die je de weg wijst, iemand die je helpt om christen te zijn, een voorbeeld voor jou.

En dan hoor je op een dag dat die persoon een moord heeft begaan.

Wat doet dat met je? Hoe reageer je daarop? Dat *kan* gewoon niet! Voor je gevoel is dat onmogelijk! Iemand voor wie je zo'n respect hebt! Je weet heel zeker dat die persoon *nooit* zoiets doet! Een moord!

Vreselijk!

Zo ongeveer voelt het voor de Joden in de dagen van Jezus, als Jezus aankondigt dat hun leiders (farizeeën, schriftgeleerden, anderen) een moord zullen plegen.

De farizeeën in de dagen van Jezus zijn echt geweldige mensen. Ze zijn verontwaardigd over het optreden van de sadduceeën: priesters die in die dagen de macht hebben omdat zij voor de offerdienst in de tempel moeten zorgen maar hun macht misbruiken en allerlei dingen zeggen die tegen de Bijbel in gaan. Tegen dat machtsmisbruik en dat ongeloof zijn gewone gelovigen in verzet gekomen. Ze willen het joodse geloof herstellen; ze willen terug naar de eenvoudige trouw aan God. Ze worden 'farizeeën' genoemd; ze hebben diepe eerbied voor God en ze willen dat laten zien in hun leven. De schriftgeleerden ondersteunen de farizeeën daarin.

De farizeeën en de schriftgeleerden zijn voorbeelden voor hun tijdgenoten: ze weten

alles van de Bijbel, ze weten wat God wil, ze zetten zich ervoor in om dat in hun eigen leven precies uit te voeren en ze willen de mensen om hen heen daarin meenemen, ze doen daarbij ook heel erg hun best om mensen te bereiken die nog niet tot het joodse volk behoren. Het zijn echt voorbeeldige mensen; gelovig! betrouwbaar! Juist van *deze* mensen zegt Jezus dat ze een moord gaan plegen. Wat is *dat* schokkend!

Laten we zó luisteren naar het verhaal dat Jezus doet over een wijngaard: Lucas 20:9-19.

preek deel 2

Ooit zong een vrouw een lied over haar vriend en zijn wijngaard; Jesaja komt ermee (Jes. 5:1-2).

Mijn liefste had met eigen hand
een goede wijngaard aangeplant,
voorzag die van een uitzichttoren,
een pers en alle toebehoren.

Hij mocht een goede oogst verwachten;
had al een groot feest in gedachten.
Maar elke druif was waardeloos!
Mijn liefste was daarom heel erg boos.

Dit lied gaat over God en zijn volk; zo legt Jesaja het uit (Jes. 5:7).

Israël is de *wijngaard* uit dit lied. En God is de *vriend* die zoveel werk gedaan heeft in zijn wijngaard en nu helemaal teleurgesteld is over het resultaat; zelfs boos is.

Als Jezus begint over iemand die een wijngaard heeft, denken zijn tijdgenoten direct aan het lied dat Jesaja ooit liet horen.

Iedereen beseft dat het verhaal van Jezus over *Israël* gaat. Iedereen herinnert zich dat God gedaan heeft wat Jesaja had aangekondigd via dat lied en de uitleg daarvan: de wijngaard (Israël) is inderdaad verwilderd. Ze herinneren zich hoe dat ging: Jeruzalem verwoest, de tempel veranderd in een ruïne, de tempeldienst gestopt, gedwongen verblijf op vreemd terrein (in ballingschap) ... Iedereen verwacht bekende klanken te horen: een waarschuwing als in de dagen van Jesaja.

Maar het verhaal zoals Jezus het vertelt, loopt totaal anders.

De man die de wijngaard aanlegt, gaat weg.

Dat zet de mensen direct al aan het denken.

Waarom blijft die man niet bij zijn wijngaard? Zo'n wijngaard heeft heel veel zorg nodig. Als je je best gedaan hebt om er iets moois van te maken, dan ga je toch niet weg voor je hebt genoten van de oogst?

Wat bedoelt Jezus daarmee? Wil Hij soms zeggen dat *God* weggegaan is? dat *God* op reis gegaan is?

Het sluit wel aan bij onze werkelijkheid. Je *ziet* God niet. Zo is het toch? Wij zien elkaar; wij zien mensen die van alles doen; soms goeie dingen, soms ook hele slechte dingen; we moeten het met elkaar zien te redden, als mensen; er gebeuren mooie dingen maar regelmatig gaat het gruwelijk fout. God? is nergens te bekennen! Heel veel mensen zijn ervan overtuigd dat er helemaal geen god *is*. Zo bezien sluit 'God op reis' wel aan bij hoe veel mensen tegen de wereld aankijken en tegen wat God *doet* in de wereld: Hij is er niet! Hij doet niks!

Dat die man (in het verhaal van Jezus) weggaat nadat hij een wijngaard heeft aangelegd, dat vinden de mensen al heel raar.

Hij raakt buiten beeld. Hij heeft zijn wijngaard waar hij zich zo voor heeft ingezet, in groot vertrouwen overgedragen aan anderen. En hij is vertrokken. Je kunt er van alles van denken.

Maar het wordt nog gekker.

Na een hele tijd stuurt de man een knecht naar de mensen aan wie hij zijn wijngaard

heeft toevertrouwd. Hij laat vragen om een deel van de oogst. Dat is een redelijk verzoek. *Hij* heeft de wijngaard aangelegd en aan die aanleg heeft hij veel tijd en aandacht besteed. Toen hij wegging, heeft hij goeie afspraken gemaakt met een aantal wijnbouwers en toen is duidelijk afgesproken dat *hij* een gedeelte van de oogst zou krijgen. Het is toch geen enkel probleem om daaraan te voldoen. Maar de wijnbouwers vertikken het. Ze geven de knecht een pak slaag en jagen hem weg.

Nu wordt het spannend. Je verwacht dat de eigenaar terugkomt om met harde hand op te eisen waar hij recht op heeft. Maar het loopt in het verhaal totaal anders.

Het wordt nog gekker dan het al was.

De man stuurt nog een keer een knecht. Dit zou eventueel nog kunnen gebeuren in het echte leven. Misschien is die eerste knecht bot geweest; heeft hij niet duidelijk gemaakt wat hij kwam doen; hebben de wijnbouwers hem gezien als een afperser, als iemand die hen bedreigde in hun bestaanszekerheid; hebben ze hem daarom weggejaagd. Zo zou je je nog kunnen voorstellen dat een tweede knecht op pad wordt gestuurd. Maar de tweede knecht wordt nog harder aangepakt dan de eerste knecht.

Nu wordt het tijd voor harde maatregelen. Maar in het verhaal gebeurt dat niet. De man stuurt 'gewoon' een *derde* knecht om zijn deel van de oogst op te eisen. Het is allemaal vergeefs. De derde knecht wordt weggeslagen uit de wijngaard.

Iedereen houdt zijn adem in.

Je weet dat Jezus het in dit verhaal over *God* heeft, God die buiten beeld is, God die wel boodschappers stuurt, God die via die boodschappers vriendelijk vraagt om respect, om dankbaarheid, God die steeds nieuwe boodschappers stuurt die je oproepen om God te erkennen als de grote eigenaar van alles wat er is, God die daarmee doorgaat zelfs als mensen zich verzetten tegen zijn boodschappers. Wat gaat God doen als het verzet aanhoudt?

Het verhaal wordt absurd.

De eigenaar van de wijngaard stuurt zijn eigen zoon naar de wijnbouwers. Dat kan niet waar zijn. Dat is zo ongeloofwaardig; dat gebeurt in het echte leven niet: een vader die argeloos zijn eigen zoon in een levensgevaarlijke situatie brengt. En de reactie van de wijnbouwers slaat ook nergens op: ze vermoorden de zoon van de eigenaar en ze denken dat ze daardoor eigenaar worden van de wijngaard. Hoe krijgen ze het bedacht! Ze vergissen zich want het loopt totaal anders. Als de zoon van de eigenaar dood is, komt de eigenaar om de wijnbouwers te doden en de wijngaard aan anderen toe te vertrouwen.

De mensen zijn geschokt!

Jezus beweert (via dit absurde verhaal) dat Hij gedood zal worden. Dat kan niet waar zijn. De mensen protesteren! Dat gaat echt niet gebeuren! Ze hebben een enorm respect voor de farizeeën en de schriftgeleerden; die mensen doen wel vervelend tegen Jezus maar ze zijn echt niet van plan om Hem te doden. Dat gaat niet gebeuren.

Maar Jezus herinnert hen aan Psalm 118.

Ze hebben daar de vorige dag nog een stukje uit gezongen toen Jezus Jeruzalem binnen kwam. Dat was zo'n feestelijk moment geweest! Toen hadden ze gezongen: "Wij zegenen de grote koning die komt in naam van God, de HEER". Toen waren ze helemaal enthousiast over Jezus en wilden ze Hem graag als koning.

Jezus herinnert nu aan deze zelfde psalm. Je weet toch, zegt Hij, dat het in Psalm 118 gaat over een steen waar de bouwlieden niets in zien. Volgens de bouwlieden is het een waardeloze steen; moet 'ie afgekeurd worden; weggedaan worden. Maar volgens God is het de ideale steen waar God heel goed mee kan werken en waarmee God het hele gebouw bij elkaar kan houden.

Dat Jezus dit allemaal zegt, daaruit spreekt een enorm geduld, een geduld dat voor ons mensen absurd is.

God heeft voortdurend te maken met mensen die zich tegen Hem verzetten. Dat verzet

kan allerlei vormen aannemen. Soms ontkennen mensen dat God bestaat omdat ze Hem nog nooit zijn tegengekomen. Soms weten ze wel dat God bestaat maar doen ze hun best om niet te veel last van Hem te hebben. Bij sommige mensen mag God een plekje hebben in hun leven als Hij zich maar een beetje gedeisd houdt. Soms stralen mensen uit dat ze God in alles volgen maar dan blijkt ineens dat ze hun eigen mening over God hebben en dat die mening voor hen heilig is en dat ze die mening (*hun* mening) volgen in plaats van God om wijsheid te vragen en open te staan voor zijn antwoorden.

Laten we nagaan op welke manier er bij ons sprake is van verzet tegen God. En laten we ons verzet opgeven, niet gedwongen door de harde hand van een strenge God, maar aangetrokken door het eindeloze geduld van een liefdevolle God die werkelijk onze Vader wil zijn. Laten we onze eigenwijsheid, onze ik-gerichtheid, ons gemakzucht of iets anders dat ons van God afhoudt, aan God voorleggen. Hij wacht op ons, met absurd veel geduld. Hij zal ons laten zien hoe we Hem kunnen dienen, ieder apart op je eigen plek en ook wij met elkaar.

“Laat iedereen Gods goedheid prijzen; zijn liefde houdt voor eeuwig stand”.

Amen!